

ІЛЮЗІЇ

РЕАЛЬНІСТЬ
ВАЛЕРІЯ ДЕНИСЕНКА

ЛЬВІВСЬКА
НАЦІОНАЛЬНА
ФІЛАРМОНІЯ

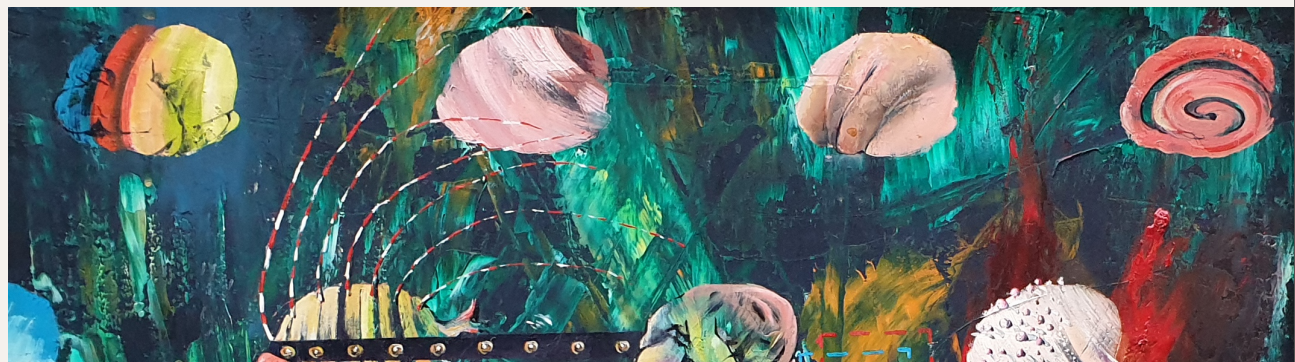

РЕАЛЬНІСТЬ ІЛЮЗІЇ
ВАЛЕРІЯ ДЕНИСЕНКА

пам'яті митця присвячується

*Відкриття виставки
у Львівській національній
філармонії ім. М. Скорика*

20.11
2020

Валерій Денисенко

(31.05.1955 – 15.10.2019)

Львівський художник, поет, письменник, візіонер, мандрівник і мрійник. Разом з тим, його творчість виходить за межі мистецтва. Будучи професійним філософом, доктором наук, професором, досліджуючи закономірності пізнання, він працював у галузі історії та методології політології. Наука для нього була не лише засобом пізнання світу, а й формою самопізнання, формою синтетично пов'язаною з іншими формами усвідомлення власного буття, насамперед з живописом та літературою.

Як художник та митець Валерій Денисенко неначе компенсував розповсюдженні в сучасній культурі уявлення про безсилля наукового розуму перед пізнанням світу. Його живопис концептуальний: крізь театральне, часто колажне, що руйнує граматику бачення «тут і зараз» просвічується порядок ідеї, а тому сприйняття не завершується на естетичній стадії (подобається – не подобається, прекрасне – потворне). Оформлення фінального враження включає етап співвіднесення з собою, зі своїми світоглядними, естетичними переживаннями. Споглядальне та чуттєве перетворювати у видиме – таким талантом художника володів Валерій Денисенко.

У його творах існує нерівномірно розподілене майбутнє: в реалістичному пейзажі виникає субпростір, в якому живе уява, конструється дивовижа, розмножуються як вегетативно, так і статевим шляхом видива і міражі. Все, що існує в теперішньому, не зупиняється в ньому, нічого визначеного не існує, крім кольору і ліній, які вже є кольором. Влаштування дивоглядів більше потребує мистецтва декоратора, ніж поета, проте, навіть якщо поет мовчить, ми відчуваємо його дихання у цих сповнених світлом і повітрям декораціях, у них мерехтить, здійснюється життя, вільне від будь-яких наших очікувань і установок, і усвідомлення цього викликає гіпоманіакальний стан, почуття ейфорії від невпинного створення нового.

Текст поета проглядає крізь зображення як палімпсест і голова йде обертом від кількості тектонічних нашарувань у збентеженого глядача, введеного в оману невимушеністю і легкістю подачі.

Живопис В. Денисенка – це простір і час для нездійсненого, місце для марень та кохання, мить напівпритомного дотику до того, що неможливо побачити очима...

Картини В. Денисенка, зрештою як його проза та поезія, передають одиначне, індивідуальне, специфічне неповторне світосприйняття. Одночасна жага присутності і самотності, руху і спокою, підсилена ярмарком фарб і театральністю образів, утворюють універсум митця, завжди відмінний від класичного образу світу.

Метафоричні образи художника ніколи не переживаються як проста реальність, вони є його мовчазною чуттєвою присутністю-розмовою. Тому картини В. Денисенка – це своєрідні хеппенінги, тобто співпадіння баченого з уявним, це світ у голові митця і світ, що запрошує глядача до гри мистецтва і реальності, запрошує подумати:

«Я дихаю! Я живу! Я радію!»

